

O spovedi...

„Keď poviete dve slová z kazateľnice, jedno z nich nech je o spovedi – hovorí Don Bosco svojim duchovným synom – lebo ľudia sa vo všeobecnosti spovedajú zle.“ Túto poslednú vetu nadiktovala svätcovi päťdesiatročná spovednícka skúsenosť a časté osvietenie zhora.

Hovorí sa: Kde sú ľudia, tam sú chyby. Ak teda ľudia vojdú do spovednice, aj chyby vojdú s nimi. Ale ak s nimi vojdú, potom aj vyjdú. Hoci by nemali. Veď cieľom spovede je stať sa novým človekom. Ktorá z tých chýb, čo vo spovedi robíme je najväčšia? Ak odstránime chybný názov spoveď a nahradíme ho názvom pokánie, už tým sme čiastočne odpovedali na otázku. My sa totiž chodíme len spovedať, vyznávať priestupky, ale nemeníme, neodstraňujeme stav nelásky a odvrátenia sa od Boha, čo je dôsledok a prejav hriechu. Obrazne povedané: kosíme burinu, ale koreňa sa nedotkne, strhávame pavučinu, ale pavúka chránime. A to je potom naozaj len spovedanie, ale nie pokánie – nie sviatosť vnútornej premeny, nie obnova zmysľania, nie návrat domov. Nad takýmito sviatosťami stojí potom ale otáznik... A nie malý. A za ním ešte aj pár výkričníkov.

Opýtajme sa preto seba samých: Čo nás v skutočnosti vedie do spovednice? Je to opravdivá túžba objať čím prv a čím pevnejšie Otca? Alebo len túžba zbaviť sa pocitu viny, očistiť sa a nadobudnúť blaživé vedomie bezchybnosti? Alebo je to dokonca len akýsi nevyhnutný doplnok sviatočného života, svätý zvyk? Pozor, lebo tieto a podobné dôvody sú v najlepšom prípade len prejavom nášho perfekcionizmu, nami pociťovanej bezchybnosti a preto sú zamerané iba na nás samých – sú egocentrické. Opravdivé pokánie je ale teocentrické (v strede záujmu nie som ja ale Boh). V prvom prípade teda myslím na seba: v druhom prípade – a o ten nám ide – sa dostáva do stredu nášho záujmu Boh, jeho blízkosť, ktorá mi bude stále ponechávať pocit nedostatčnosti, ba aj ho zväčšovať, ale zároveň aj dôveru, ktorá mi nedovolí prepadnúť stiesňujúcim depresiám, lebo Boh je Otec, ktorý pozná moje slabosti, ale túži po mojej láske. Nejde teda len o spoveď... Ide o pokánie.

Nezabudnime na Kristovu vetu: „Ak sa neobrátite... Ak nebudete robiť pokánie, všetci zahyniete...“ - Keď počujeme takéto tvrdé reči – akých je v evanjeliu viac – zvykneme sa pozrieť okolo seba a povieme: Ale, veď to všetci tak robia. Boh je predsa

milosrdný, nepošle hádam všetkých do pekla... Práve naopak, pri tomto pohľade si ešte lepšie pripomeňme Ježišove slová: „Ak nebudete robiť pokánie, všetci zahyniete.“ Všimnime si slovo všetci, aby sme sa nepozerali okolo seba ale smerom k Bohu, ktorý je Láska a je vždy ochotný odpustiť tomu, kto sa k nemu úprimne vracia a ľutuje svoje hriechy.

Navykli sme si stotožňovať priestupok s hriechom, dôsledok s príčinou a potom si myslíme, že pokánie, sviatosť vnútornej premeny, to je tých niekoľko pripravených modlitieb a akým-takým vyznaním a odrecitovaním formulky dokonalej ľutosti. Keď kňaz pridá k tomu rozhrešenie, my si z toho všetkého vyfabrikujeme vedomie duchovnej čistoty a pocit osobnej spokojnosti. Spovednica v takomto prípade je potom niečo ako staničný automat. Vhodíš predpísanú mincu, kňaz stlačí páku a máš Božiu milosť. Odchádzaš na svoje miesto doprevádzaný neviditeľným zborom anjelov a večný Sudca ťa už svojou spravodlivosťou nemôže vôbec zasiahnuť. Zastavme sa však a pouvažujme nad tým. Uvedomme si, že táto sviatosť to nie je zámena, to nie je obchod. To nie je sväté kupčenie, ani mágia. Už samé slovo milosť protirečí takémuto zmysľaniu a takémuto počínaniu. Milosť nie je dielo Božej spravodlivosti. Nemožno si ju kúpiť, nemožno si ju ničím získať. Milosť je dielo Božieho milosrdenstva... Možno si ju preto ponajviac vyprosiť, vyžobrať. Et Deus humilibus dat gratiam. - A Boh dá pokornému svoju milosť. Boh vypočuje a dá svoju milosť len tomu, kto vyzná, že je žobrák, a verí pritom v Otcovu lásku a vracia sa v úprimnosti srdca domov s ochotou konať – hoci ako jednoduchý nádenník – všetko, čo si bude Boh – Otec priat.

Počuli sme už – a nie raz, že sviatosť pokánie je oprava, reparát krstu. Musia byť teda aj v nej tie tri momenty, ktoré sú v krste: Smrť: zničenie, zatopenie starého človeka. Jeho obmytie, obnovenie, očista. A jeho vzkriesenie k novému životu.

Ak sa chodíme do spovednice len umývať, nezabudnime, že k tomu bezpodmienečne patrí ešte aj zabitie a pochovanie starého človeka s jeho žiadosťami a vytvorenie nového podľa pravdy a spravodlivosti. V tomto prípade nám môže táto sviatosť vrátiť to, čo nám dal náš krst a čo nám ukradol náš hriech: Milosť nášho Pána Ježiša Krista a radostnú nádej na vstup do jeho kráľovstva.

Mário Orbán

TEOFIL KLAS

V plavne presvetlenom lese

Kráčam.
A lístie
rozcítene spieva.
Hrá pod nohami.
Hrá teplom
každá odumretá cieva.
Je pokoj samý.

Je voľno
v plavne
presvetlenom lese.
Vánok sen hladká.
Vánok ma zľahka
k tušenému nesie.
K tajomstvu
skrátka.

A opäť sa v našom živote, a to už po koľký raz, opakuje čas prípravy na prijatie nebeského Božieho daru - na narodenie Dieťaťa. V dávnych časoch predpovedali proroci, že čas sa naplní a ľudia navštívi „žiarivé svetlo z výsosti“. A keď potom prišla oná ohlásená plnosť časov, nazaretská Panna je napriek tomu, že Pánov anjel prišiel nečakane, pripravená vysloviť svoje áno: „Hľa, služobnicu Pána. Nech sa mi stane podľa tvojho slova.“

Postupne počas štyroch týždňov sa nebudeme sústreďovať ani tak na pripomenutie a zopakovanie si už dávnominulej zvesti, ale pripomenieme si to, čo naozaj raz a pre všetky veky predpovedali proroci: že čas sa už naplnil, a preto adventné očakávanie, hoci je ľudsky milou, historickou spomienkou na narodenie Božieho Dieťaťa, sa navždy ukončí príchodom toho istého Emanuela - Boha s nami.

Nevieme síce, kedy príde ten čas, avšak vieme, že príde, lebo Pán domu nám presne a jasne určil prácu. Veď nás najprv obohatil vo všetkom, „v každom slove a v každom poznaní“, takže nám „nechýba nijaký dar milosti“, kým očakávame, „že sa zjaví náš Pán Ježiš Kristus“.

Počas štyroch týždňov budeme súčasne uvažovať aj o nádhernej láske, s akou sa Mária pripravovala na naplnenie časov, na narodenie svojho Božieho Syna. Ona je pre nás vzorom pripravenosti. Boží posol ju našiel bdieť, keď sa zjavil nečakane... Nuž ale či môže zaskočiť milujúcu, keď jej milovaný ohlási svoj príchod? Či milovaná už skôr nevolala naplnenou túžbou: „Príď už, Pane!“ Príď kedykoľvek: či večer, či o polnoci. či za spevu kohúta, alebo ráno. Len „príď už Pane“!

Kristovo Cirkev, tak ako jej predobraz a vzor Mária, je spaľovaná adventným túžobným čakaním.

A tak sa s obnovenou a rastúcou radosťou opäť chceme pripravovať na príchod Pána aj cez krásnu spomienku na narodenie Dieťaťa. Nech sa v našich srdciach mocne rozhorieva oheň lásky, ktorá nám nedovolí, ba vlastne vonkoncom neumožní spať, lebo keď raz, v plnosti času, začujeme túžobnú zvesť, že môj, náš Pán prichádza, zachveje sa nám srdce a naplní sa nevýslovnou radosťou.

RÓBERT BEZÁK

Chudobný človek

Z vianočnej udalosti a z vianočných piesní je toto najznámejšie: „Prišiel na zem chudobný...“ Leží tam úbohý, maličký, iba v jasličkách. Ale obdivuhodné vianočné piesne rýchlo odbočia k "žiare a kráse" na tváričke Dieťaťa. My tieto piesne spievame a počúvame zväčša v radostnej nálade, dobre najedení po rodinnej oslave Vianoc. A v zovňajšom rámci v kostole i doma, ktorý nám tvrdosť a chudobu zastrie a neurobí skutočne citelnou. O nejakej životnej úrovni v jeho nazaretskej rodine nemôže byť ani reči - ani v porovnaní s tým, čo bolo vtedy v Palestíne možné. Žil tvrdým, chudobným životom vtedajších vidiečanov, ktorí boli stále ohrození politickým útlakom, daňovým vykorisťovaním, zlou úrodou, hladom, nezamestnanosťou, neošetrenou, neliečenou chorobou.

Takýmto človekom sa stal Boh... Sv. Pavol neskôr o ňom hovorí: „...hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste sa vy jeho chudobou obohatili“ (2 Kor 8, 9). Treba to brať doslova. Ten, kto písal túto vetu, chcel nám práve ukázať, ako sa Boh obetoval pre naše dobro. Korintskí kresťania, ktorí sami patrili k spodnej vrstve obyvateľstva, tomu rozumeli.

(Zo Sonntagblatt 1991)

2

Peniaze sú dobré. Peniaze predstavujú pre väčšinu ľudí chlieb a život, sú potrebné. Keď sa však peniaze stanú modlou, vo svete a v srdciach ľudí sa rozrastá smrtonosná džungľa. Ľudia sa peniazom klaňajú a plazia sa pred nimi. Kvôli peniazom začínajú ľudia klamať a podvádzať, trápiť iných a vraždiť. Kvôli peniazom sa z ľudí stávajú vlci, ktorí sa hryzú navzájom. Túžbu po peniazoch sprevádza bezcitnosť a skorumpovanosť.

Ten, kto je dobrý, je vzácnejší než ten, čo má veľa. To, akí sme, je dôležitejšie než to, čo máme.

Človeče, si oveľa cennejší než tvoje peniaze. Tvoju hodnotu nemožno vyvážiť zlatom. To, čo si za peniaze nikdy nebudeš môcť kúpiť, je najvzácnejšie: srdečnosť, sympatia, uznanie, priazeň, láskyplný domov, láskavosť, súcitiť, priateľstvo.

Viac než peniaze potrebuješ lásku. Skutočným človekom sa staneš skrze lásku. Kúpna sila šťastia sa nazýva láska.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Spovedanie pred prvým piatom

Utorok od 17:00	Streda od 16:30
Štvrtok od 17:00 (deti a mládež)	Piatok od 17:00

Sväté omše v 1. Adventnom týždni (B)

2.XII. utorok

18.00 + rodiny Botekovej a Moravčíkovej

3.XII. streda

17.00 + na úmysel darcu

3.XII. štvrtok

18.00 + Ján Baran

5.XII. piatok – prvý piatok

18.00 + Anton Polák, manž. Mária a rodičia

6.XII. sobota

9.00 + Augustín Radakovič a manž. Terézia

18.00 Pobožnosť sv. ruženca a čítanie zo života svätých

Upratovanie kostola č.d. 2 – 27

7.XII. Druhá adventná nedeľa (B)

8.00 + Ferdinand Minárik a manž. Albína

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

1.XII. pondelok sv. Edmund Kampián, mučeník

2.XII. utorok sv. Bibiána, mučenica
3.XII. streda sv. František Xaverský, kňaz
4.XII. štvrtok sv. Ján Damascénsky, kňaz a uč. Cirkvi, sv. Barbora
5.XII. piatok sv. Sabas, opát – prvý piatok
6.XII. sobota sv. Mikuláš, biskup

Slovo na dnes

Istý človek mal dvoch synov. Prišiel k prvému a povedal mu: „Syn môj, choď dnes pracovať do vinice!“ Ale on odpovedal: „Nechce sa mi.“ No potom to oľutoval a išiel. Išiel k druhému a povedal mu to isté. Ten odpovedal: „Idem, pane!“ Ale nešiel.

MI 21, 28 - 30

Klamstvo

V Ježišomv podobenstve druhý syn oklamal otca. Iné mu sľúbil a iné konal. Klamstvo je nesúlad medzi tým, čo povieme, a tým, čo si myslíme alebo vieme.

Ťažko povedať, v akej atmosfére žijeme, či je to atmosféra pravdy alebo klamstiev. Žiaľ, klame sa často. Klame sa v našich rodinách. Klamú si manželia navzájom. Klamú deti rodičom a opačne. Klame sa vo verejnom a v politickom živote. Rozličné televízne relácie, ktoré ponúkajú diskusie politikov, často ponúkajú aj verejnú prezentáciu klamstva v rozličných podobách. Nehovorí sa tomu klamstvo, ale tzv. diplomatické odpovede. Mediálne celebrity si vymýšľajú klamstvá, aby sa podľa potreby stali ľudskými alebo čestnými, alebo morálnymi, alebo chudobnými. Existujú medzi nimi aj veľmi očividné klamstvá, pri ktorých je hneď a ľahko zrejmé, že druhý človek nám klame do tváre.

V rozhovoroch často klamú ľudia duchovne a morálne slabí. Aj my sme možno jedni z nich, lebo si nevieme predstaviť život a rozličné situácie, v ktorých by sme neklamali. Zaiste, že sú situácie, v ktorých nemôžeme povedať všetko, čo vieme. Je to zvlášť vtedy, keby sme niekomu mohli uškodiť a on sa nemôže brániť. Niekedy zvykneme hovoriť aj o milosrdnom klamstve. Najčastejšie v súvislosti s vážne chorými ľuďmi. Takých situácií však nie je veľa. Väčšinou klameme, aby sme dosiahli osobné výhody: byť v lepšom svetle; získať nejaké privilégiá; brániť sa klamstvom trestu; keď nechceme zobrať zodpovednosť za svoje zlé činy. Tragédia ľudí, ktorí klamú, je v tom, že neskôr, keď ich už poznajú, tak im neveria, aj keď náhodou povedia pravdu. Čestný človek nemá vlastniť v komunikačnom registri klamstvo ako nevyhnutnú metódu.

V súvislosti s náboženskými reáliami sa diskutuje o tom, ako je to s „malými“ náboženskými klamstvami. Myslí sa najčastejšie na Vianoce, deti, darčeky a Ježiška. Malé dieťa nemôže pochopiť, že Boh vo svojom Synovi je darcom všetkých darov. Dáva nám ich aj prostredníctvom našej existencie, zdravia, síl a práce. Dieťa však túži po tajomstve. Prežíva ho aj vtedy, keď čaká na darčeky od Ježiška, a keď ho rodičia vedú k tomu, aby bolo za ne Ježišovi vďačné. Vychovávajú v ňom pocit odkázanosti na Boha a potrebu vďaky. To sa potom postupne vo výchove prehľbuje. Žiadne dieťa neprežije „horor“, keď sa v duchu tejto línie neskôr dozvie, že dostáva dary od Boha prostredníctvom rodičov. Väčšou hrôzou je to, že dnešné Vianoce nie sú o odkázanosti a vďake, ale o obyčajnom konzume. Práve to spôsobuje našim deťom škody na charaktere a ďalšom vývoji. Oni pri vianočných stromčekoch

ruky len otvárajú, ale nevedia ich zložiť a ďakovať. A takými môžu ostať po celý život.

Marián Šuráb „Radosť z rozprávania“

XLIV Dnes sa rozhodni

I povedal som: „Čo mám robiť, Pane?“

Sk 22, 10

Pane, v túto chvíľu si uvedomujem, že stojím pred tebou a ty sa na mňa dívaš a prihováraš sa mi svojím slovom. Oslovuješ ma celkom osobne, každého z nás, čo sme tu. Hovoríš nám: „Dnes sa rozhodni! Vyvoľ si, čo chceš žiť. Kladiem pred teba dobro i zlo, šťastie i nešťastie, lásku i sebeckosť, cestu so mnou i cestu bezo mňa, a ty sa rozhodni, komu chceš slúžiť, na čom chceš budovať svoj život.“

Pane, čo vo mne vyvolávajú tieto slová?

Akú ozvenu? Možno by som chcel s tebou, Pane, vyjednávať: „Ešte mi, Pane, nedávaj takúto otázku, ešte ma nestavaj pred takéto rozhodnutie, ešte, prosím ťa, počkaj, ja si to nejako zvážim, potom ti poviem.“ Alebo sa cítim zaskočený naliehavosťou tvojich slov? Alebo ma naplňa strach, strach z toho, že sa konečne musím rozhodnúť?

Azda by som chcel ujsť pred tvojou otázkou a pred tým, čo mi predkladáš?

Azda by to so mnou bolo tak, že mi je ľúto byť v dnešný večer tu a že musím počúvať tieto tvoje slová?

Pred zodpovednosťou za ne však ujsť nemôžem.

Vidíš, Pane, čo všetko sa rodí v mojej duši, v mojom srdci, keď ma staviaš pred takéto rozhodnutie.

Možno by si z toho vyčítal, ako ti málo verím, ako málo ti dôverujem alebo ako stále unikám pred tebou, hoci cítim, že v tomto našom svete niet ku komu ísť.

Možno sa obzerám na ľudí okolo seba, na ľudí, čo chodia po ulici, na ľudí, ktorých stretávam na internáte, v škole, v závode, v paneláku, kde bývam - ako by reagovali, keby vedeli, že sa mám dnes rozhodnúť?

Ach, Pane, prosím ťa, oslobod' ma od tej nerozumnosti.

Azda nie je každý môj deň dňom, v ktorom sa musím rozhodnúť?

Zdôrazňuješ mi: „Každý deň v tvojom živote je chvíľou, keď sa rozhoduješ.“

Nemôžeš žiť bez rozhodnutia.

Ani vtedy, keď sa nerozhodneš!

Už tým samým dáváš svoje rozhodnutie.“

Áno, Pane, potrebujem si uvedomiť, že keby som cúvol pred svojou zodpovednosťou za rozhodnutie, zriekol by som sa v sebe toho najkrajšieho a najľudskejšieho, zriekol by som sa byť človekom, zriekol by som sa byť slobodným, dospelým a zodpovedným človekom.

Chcem ťa, Pane, v dnešný večer odprosiť.

Ty vieš, čo všetko mi neraz chýba, aby som sa vedel správne rozhodnúť, a rozhodnutie aj uskutočniť.

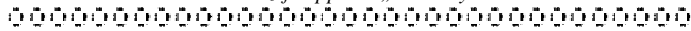
Ty vieš, čo mi chýba, aby som vedel z neho skutočne žiť.

Umením života nie je nadšene sa rozhodnúť, umením života je zostať verný svojmu rozhodnutiu aj v tmavých, ťažkých a nepríjemných chvíľach života.

Prosím ťa, Ježišu,

naplň ma svojím Svätým Duchom, Duchom múdrosti a sily, Duchom lásky a svätosti, Duchom života a Duchom svetla, aby som dokázal uprostred každodenných chvíľ svojho života robiť správne rozhodnutia, aby som nechával víťaziť v sebe nádej tvojho prísľubu.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

INZULÍN 27. júla 1921 objavil Fred Banting inzulínovú injekciu (inzulín je hormón, ktorý sa v tele človeka zúčastňuje na premene cukrov a z ktorého sa vyrába liek proti cukrovke). Som veľmi rád, že sa mu to podarilo, pretože moja teta je diabetická. Diabetik môže prijať dostatok hodnotnej a výživnej potravy, z ktorej sa dôležité a potrebné živiny dostanú do krvného obehu. Problém je však v tom, že z krvného obehu sa tieto živiny nedostanú do jednotlivých buniek nášho tela, ktoré sú od nich závislé.

Moje telo si inzulín vyrába samo v orgáne zvanom podžalúdková žľaza. Inzulín je vlastne kľúčik, ktorý odomyká dvere buniek a púšťa do nich živiny. Telo mojej tety si však nikdy nedokázalo vyrobiť inzulín samo. Od narodenia musí svojmu telu pomáhať a dávať mu ho injekčnou striekačkou. Keď má v krvi vysokú hladinu cukru (čo znamená, že ho krv nemôže odovzdať bunkám), teta si pichne dávku inzulínu, ktorý otvorí dvere buniek. Cukor z krvi môže vniknúť do buniek a odovzdať im potrebné živiny. Hladina cukru v krvi sa tak zníži. Keď je veľmi nízka, znamená to, že je čas opäť sa najesť. Vtedy je teta veľmi hladná a musí sa najesť. Na to všetko musí dávať veľký pozor. Ja nie, pretože moje telo vie, čo má robiť.

Boh stvoril naše telá tak, že vedeli, čo a ako majú robiť. Podobne aj naša myseľ vedela ako žiť v neustálom spojení s ním. Hriech však poškodil našu myseľ. Potrebujeme „dávku“ Svätého Ducha, ktorý pôsobí ako „kľúčik“ a vpustí to dobré, čo nás obklopuje, do našej mysle. Bez jeho pomoci by sme nedokázali prijať všetky tie nádherné veci, ktoré sú vokol nás.

Som naozaj rád, že v roku 1921 objavil Fred Banting inzulín, ale ešte vďačnejší som za Ducha Svätého, ktorého nám Boh dáva ako liek na otvorenie nášho srdca.

Lekárska veda dosiahla taký pokrok, že nikto na svete už nie je zdravý.

— A. Huxley

Sv. Gertrúda
17. november

Cirkev si 17. novembra pripomína stredovekú mystičku sv. Gertrúdu Veľkú, známu úctou k Eucharistii a Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. Najväčšia hlásateľka lásky k Božskému

Srdcu v stredoveku dala základy aj novovekej úcte. V jej spisoch sa nachádzajú skoro všetky zvolania dnešných Litánií k Božskému Srdcu Ježišovmu. Dnes jej duch v Nemecku má nádej znovu ožiť spolu s obnovou bývalého pôsobiska tejto svätice — cisterciánskeho kláštora v Helfte.

Narodila sa roku 1256. Sotva 5-ročná sa dostala do kláštora cisterciánok (benediktínok) v Helfte v Durínsku, kde pod vedením opátky Gertrúdy von Hackenborn a jej sestry sv. Mechtildy získala dôkladné humanistické a teologické vzdelanie. Tam absolvovala aj rehoľný život. V Jeho začiatkoch milovala najmä literatúru, filozofiu a umenie, no duchovný život zanedbávala. To u nej neskôr viedlo k ťažkej vnútornej kríze. Cítila sa opustená, stratená a pokorená. Poníženou vernosťou v Božej službe však skúšku šťastlivo prekonala a ako 25-ročná prežila akoby znovuzrodenie. Zahĺbila sa do Svätého písma a spisov cirkevných otcov, najmä sv. Augustína, sv. Gregora Veľkého a sv. Bernarda. Získala neobyčajné mystické milosti. O svojich videniach viažucich sa k sláveniu liturgie najprv dlho mlčala. Od Zeleného štvrtka roku 1289 začala o nich hovoriť a písať. Po latinsky napísala diela *Revelationes seu Legatus divinae pietatis* (Zjavenia alebo Posol božskej lásky) a *Exercitia spintualia* (Duchovné cvičenia). Aby aj jednoduchí ľudia mohli mať úžitok z čítania a rozjímavého štúdia, napísala viaceré krátke úvahy a vysvetlenia Písma v ľudovej reči - nemčine.

Svojím spólusestrám slúžila s pokornou a srdečnou láskou. Napriek vynikajúcim schopnostiam a mimoriadnym omilosteniam žila takmer nepoznaná a tak aj 13. novembra 1302 zomrela. Jej hrob sa v pustošení, ktoré postihol helftský kláštor v polovici 14. storočia, stratil. Až 200 rokov po jej smrti dominikán P. von Weida a kartuzián J. Lansperger upúťali pozornosť na túto zabudnutú mystičku vydaním jej spisov. V prvej polovici 17. storočia pápeži povolili jej liturgickú úctu v benediktínskych kláštoroch. Roku 1677 bolo jej meno oficiálne zaradené do rímskeho martyrológia a neskôr pápež Klement XII. rozšíril úctu k sv. Gertrúde na celú Cirkev.

Múry, ktoré prekážali?

A aký osud postihol kláštor v Helfte? Keďže nebol dost chránený, sestry sa po čase presťahovali do nových priestorov v blízkom Eislebene, opevnenom mestskými hradbami. Počas reformácie nový kláštor zanikol a starý pustol. Zostali z neho len zručaniny. Vrcholu poníženia sa mu dostalo v období socialistickej NDR, keď tam poľnohospodársky podnik založil chov hovädzieho dobytku a ošípaných. Staré múry trochu prekážali, a tak sa plánoval ich odstránenie. Našťastie udalosti po roku 1989 dali vývoju celkom iný smer.

Spoločenské pomery po páde komunistickej diktatúry umožnili nebyvalé aktivity vo veci záchranu a obnovy starého kláštora v Helfte. V júni 1992 vznikol Spolok priateľov kláštora v Helfte, ktorý sa zaslúžil o to, že sa areál opäť stal cirkevným majetkom, a potom v septembri 1998 sa mohlo s využitím starých múrov začať so stavbou nového kláštorného komplexu a konviktu pre sestry. Do neho sa o rok mohlo nasťahovať prvých 8 cisterciánok. Kláštorný Kostol Panny Márie posvätil biskup Leo Nowak z Magdeburgu a o ďalšie dva roky bol dokončený exercičný dom a dom pre hostí. Pri vchode sa nachádza veľká hala, kde sa môžu konať koncerty a kultúrne podujatia.

„Zázrak znovu vybudovanej Helfty“ - tak tomu hovoria domáci i návštevníci, lebo tu po viac než 450 rokoch opäť vyrástol kláštor. Do kláštorného komplexu patrí aj veľká záhrada s poľným oltárom, kde sa môžu konať procesie na Božie telo. „Helfta sa chce stať opäť oázou života, miestom modlitby a istoty, otvorenou všetkým ľuďom,“ povedal hlavný garant výstavby tohto kláštorného objektu biskup Nowak.

J.Gurega

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku